

faae at see, at det ikke forholder sig saaledes, som der jo saa ofte bliver sagt, at deres Interesse er en anden end det menige Folks. Dette haaber jeg paa, skjøndt jeg oprigtigt talt er bange for, at det har lange Udsigter dermed, thi paa Kjøbstæderne hviler der jo et tungt Stormagtsaa, det er Storbladenes Aag, og derfor er der jo kun ringe Udsigt til, at Kjøbstæderne i de første Aar ville faae Syn for, at deres Stilling netop skulde være at slutte sig til det menige Folk. Smidbertid er det dog et Haab, og man gjør bedst i at haabe imod Haab, og lidt Haab har jeg om, at det muligt om nogle Aar kan gaae med det nye Landsting, hvis det ikke forinden bliver forandret, som det nu er gaaet med det gamle, at de, der have bragt det til Verden, ville komme til at see, at desværre heller ikke det nye Landsting har fuldstgjort de Forventninger, de gjorde sig om det.

Grundtvig: Det er blevet sagt, at vi paa vor Side — thi det maa det jo være — havde teet os, som om vi vare de eneste Folkelike, og som om vi havde et særdeles Privilegium paa at tale i Folkets Navn. Dersom det var Tilfældet, saa vilde det virkelig være Noget, der fortjente at revses, og jeg skulde paa ingen Maade selv vægre mig ved at bede om Forlæbelse, men jeg kan ikke erkjende, at det har været saaledes, og fremfor Alt har jeg — for min egen Part — aldrig tænkt og vistnok heller aldrig sagt noget Saadant. Det er nu, som man veed, en ganske egen Ting med de Høilærde og deres Begreb om Folket. Jeg har hørt ikke alene paa et andet Sted, men — tager jeg ikke fejl — har jeg ogsaa hørt det igjen ved den første Behandling af denne Grundlovsag, at der fra, hvad man vel saaledes fortrinsviis kan kalde det lærde Dvarteer, er blevet spurgt: Hvad er Folket? Det er jo ganske vist, at naar man slet ikke veed, hvad Folket er, saa kan man heller ikke gjøre Fordring paa, at man skal anses for at udtale Folkets Mening, om man end er valgt af Folket. Det er nu min simple Tanke derom, at, forsaavidt vi Alle ere valgte af Folket, have vi ogsaa Alle Ret til paa vort eget Ansvar at tale i Folkets Navn, og at forøvrigt i ethvert

Land, altsaa ogsaa i Danmark, i ethvert Land, som er eensartet befolket, der er Folket alle de, som tale Landets Sprog, og som ville blive ved at tale det og blive ved at høre til Folket baade, som det har været, som det er, og som det bliver, og det følger af sig selv, at hvem der ikke vil høre til Folket, hvem der ikke vil hedde Folkelike, men som i det Høieste ville hedde Nationale, de kunne vist heller ikke gjøre Fordring paa, at de skulde være Bisere hos Folket, eller at de skulde anses for at udtale Folkets Mening. Da jeg nu imidlertid er kommen til imod min Tanke at faae Ordet igjen, saa maa jeg dog gjøre en Bemærkning med Hensyn til det, Hans Excellence Cultusministeren har ttrret. Han sigtede mig for at have, om ikke fordreiet, saa dog forandret hans Ord og saaledes tillagt ham, at han skulde have sagt, at den Landstingsmand, som Talen var om, skulde hufte de Ord, han sagde til Slutningen af første Behandling fremfor alt Andet, hvad han havde sagt. Nu er det jo muligt, at jeg har taget fejl af den ærede Ministers Ord, men jeg har ikke kunnet skjønne anderledes, end at Hans Excellence paalagde den nævnte Landstingsmand, at han bestandigt igjen og igjen skulde erindre og følge disse Ord, og det aabenbart fremfor alle de Ord, han ellers havde talt den samme Dag, og hvor han havde erklæret sig meget ilde fornøiet med den nye Grundlov. Jeg kan altsaa ikke skjønne Andet, end at Rigsdagsstibenden vil dømme os imellem og baade vise, at jeg havde Ret i at sige, at den ærede Landstingsmand egentlig kom i en Selvmodsfigelse ved de sidste Ord, han udtalte, og ligeledes, at Hans Excellence Cultusministeren virkelig opfordrede ham til i en ganske overordentlig Grad at mindes og at glemme og følge netop disse Ord.

H. Masmussen: Da jeg flere Gange er bleven personlig omtalt, finder jeg mig nødsaget til at sige et Par Ord til mit eget Forsvar. Den ærede Cultusminister lagde mig overordentlig stærkt paa Sinde, at jeg skulde erindre, hvad jeg havde udtalt. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at jeg ikke behøver nogen Paamindelse i saa Henseende; jeg har